Iubirea mincinoasă a „Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor”

*„Feriţi-vă să nu vă molipsiţi şi voi!”**[1]*

A început „Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creştinilor”, la București, 18-25 ianuarie 2021, care are în acest an, drept motto: „Rămâneți în iubirea Mea! Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele” (Ioan xv, 1-17).

Patriarhul Daniel a dat în acest an, (urmând principiul „rotației” cadrelor, aplicat cu succes de către PCR), binecuvântare de propovăduire ierarhiei BOR în „Biserica” Evanghelică Lutherană Germană (Sâmbătă, 23 ianuarie) și de ascultare, preoților și turmei dată lui spre păstorire vremelnică de către Marele Arhiereu, în Mânăstirea Cașin, a Cuvântului de învăţătură rostit de către reprezentantul „Bisericii” Reformate Calvineum (luni 18 ianuarie).
Prin asta Prea Fericirea Voastră, dovedim oare an de an „iubirea” faţă de toate denominaţiunile creştine, care prin hotărârile sinodului tâlhăresc din Creta au primit denumirea de „biserici”?
Încălcând cu bună ştiinţă toate învăţăturile Sfinţilor Părinti, ale Sfintelor Sinoade Ecumenice, și trădându-l astfel cu viclenie pe Împăratul Hristos?
Niciodată, răspundem cu hotărâre, după exemplul Sfinţilor Martiri Brâncoveni!
Cum oare ar trebui să ne manifestăm dragostea faţă de toţi ereticii, care consideră că prin minimalismul dogmatic „toţi care credem în Hristos, toţi suntem creştini şi trebuie să ne iubim”, toţi suntem fraţi?
Ceea ce ne propuneţi este un iubirism ecumenist, fals si păgubitor, propovăduit cu elan și sârguinţă de Consiliul Mondial al Bisericilor, pe care nu vreţi să-l părăsiţi, iubirism împărtășit cu statornică evlavie după exemplul pe care îl daţi, de toată floarea cea vestită a arhieriei, și preoţimii BOR .
Un iubirism care conduce pe oricare creștin, către prăpastia iadului, întrucât îl îndepărtează pentru totdeauna de dragostea lui Dumnezeu, de Împărăţia Cerurilor și de mult dorita mântuire.
Căci iubire , în adevăratul sens al Cuvântului, înseamnă să-i avertizăm pe toţi cei aflaţi în cumplită înșelare și erezie, că:
„Cea mai bună comuniune este comuniunea în credinţă si în dragostea cea

adevărată… Nu există nimic mai minunat decit Adevărul! Există doar o singură Biserica a lui Hristos, apostolească si sobornicească. Nu mai multe, nici măcar două. Iar celelalte sunt sinagogi ale celor ce viclenesc și sinod al răzvrătiţilor. Noi, dreptcredincioșii creștini, acestea gândim, așa credem, pe acestea le vestim. Este nevoie să păzesti toate fără nicio excepţie și, mai presus de toate, cele ale credinţei. Pentru că dacă ai devia cât de puţin, păcătuiești păcat de moarte… Și acestea care au fost hotărâte la Sinoadele ecumenice și de obște, trebuie ca toţi să le păzească. Și toţi câţi păzesc cele pe care fie unul dintre Părinţi le-a scris în chip particular, fie un sinod local le-a statornicit, au dreapta judecată. Dar pentru cei care nu le primesc este înfiorătoare neglijenţă."[2]

Spunea Părintele Profesor Dr. Theodoros Zissis, eminentul teolog:

„Atunci când adevărul de credinţă este stricat, se strică şi credinţa, şi morala, şi duhovnicia. Dacă nu s-ar întâmpla aşa, Hristos şi apostolii nu ar fi avut motiv să fie împotriva ereticilor. Vedem în Noul Testament că apostolii erau foarte duri în problema credinţei. Sfântul Ioan Teologul a mers odată la o baie şi a auzit că înăuntru era şi ereticul Cerint. Şi atunci a spus: „Să nu intrăm, să nu se prăbuşească baia peste acela şi să pierim şi noi!". Sfântul Apostol Pavel spune că de omul eretic, după prima şi a doua mustrare să te depărtezi (Tit 3, 10) ca fiind singur de sine osândit. La fel, iarăşi, Sfântul Ioan Teologul, care, nu uitaţi, este apostolul iubirii, spune ca pe eretic să nu-l primiţi în casă şi să nu-i ziceţi: Bun venit! (II Ioan. 1, 10-11). Credeţi oare că apostolii nu iubeau pe eretici?"

Pentru că aceasta este iubirea adevărată. Când ai dorinţa fierbinte ca şi celălalt, cel de lângă tine, să se mântuiască, atunci îi spui adevărul; îi spui: „Ceea ce crezi tu este greşit! Vino la Adevăr, ca să te mântuieşti!". Asta au făcut permanent Sfinţii şi chiar Mântuitorul nostru Iisus Hristos a făcut asta cu fariseii şi cărturarii. De aceea, trebuie să înţeleagă oamenii că iubirea este legată esenţial de Adevăr. Iubirea şi Adevărul sunt nedespărţite. Fără Adevăr iubirea este mincinoasă.

Metoda dialogului de astăzi a fost necunoscută Bisericii timp de 2000 de ani. Când o anumită grupare îmbrăţişa o anumită erezie şi când aceasta prindea putere, Biserica se neliniştea, dar nu făcea cu aceia dialoguri de la egal la egal, ci îi chema la Sinod să îşi prezinte învăţătura lor, iar Sinodul hotăra dacă aveau sau nu dreptate. Sinodul era locul unde se mărturisea adevărul. A existat vreodată în Biserică dialog care să dureze mai mult de 70 de ani?[3] Care sunt roadele lui?

Ortodocşii care participă la acest fals dialog sunt sincretişti, ecumenişti.

Catolicismul şi protestantismul i-au influenţat negativ pe toţi teologii ortodocşi care au mers să studieze în Apus. Atunci când tăiem din credinţă, când tăiem din viaţa în Hristos, când nu suntem hotărâţi ca însăşi viaţa noastră să o dăm lui Hristos sau pentru Hristos în sens martiric, aşa cum au făcut Sfinţii Apostoli şi Sfinţii Părinţi, atunci harul lui Dumnezeu ne părăseşte.

Cum este posibil să primeşti tu ORTODOX, cuvânt de învăţătură de la „Biserica" Reformată, şi să vinzi credinţa ortodoxă stramoşească de la amvonul din „Biserica" Evanghelică Lutherană Germană, după cum se va întâmpla în acest an?

Trebuie să rămânem nemişcaţi în credinţa noastră, căci numai atunci Îl avem pe Dumnezeu împreună lucrător cu noi. Şi când Dumnezeu este cu noi, nimeni nu poate fi împotriva noastră. Trebuie să apărăm Ortodoxia după puterea dăruită fiecăruia prin Harul Mângâietorului, căci altfel pierdem drumul care duce la mântuire şi spre întâlnirea în veşnicie cu Atotbunul Domn Iisus Hristos.

Acum, când avem de-a face cu erezia ecumenistă, erezie despre care încă credincioşii nu conştientizează că este erezie, trebuie ca toţi cei cu sfântă nelinişte pentru dreapta credinţă, să îi păzească să nu se molipsească de erezie, prin toate mijloacele pe care le au la îndemână, îngăduite de Atotmilostivul Dumnezeu. Iar pentru suferinţele, pentru crucea pe care o purtăm în viaţa noastră, să Îi mulţumim permanent lui Dumnezeu, amintindu-ne că Sfântul Ioan Gură de Aur, la apusul zilelor lui, a spus: *„Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru toate, mai cu seamă pentru suferinţă!"*.
Să Îi mulţumim cu recunoştinţă Dumnezeului Atotmilostiv, Care ne-a învrednicit să fim fii ai adevăratei Lui Biserici Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească, Care prin harul Duhului Sfânt păzeşte învăţătura evanghelică în curăţia ei originară şi Care ne binecuvântează şi ne sfinţeşte cu Sfintele Lui Taine şi cu dumnezeieştile Lui slujbe.
Să ne amintim mereu, și să împărtășim tuturor, cuvintele Sfântului Paisie Aghioritul:
„O inimă mare și strălucitoare cât soarele de ar avea cineva și tot este puțin ca s-o dăruiască lui Hristos drept recunoștință pentru marile Sale daruri".

[1] Sfântul Cuvios Antonie cel Mare. Ştim despre o vedenie pe care a avut-o Sfântul Antonie cel Mare legat de erezia ariană. L-au întrebat oamenii pe Sfântul

Antonie cel Mare: „Noi ce să facem?”. Şi Sfântul le-a istorisit vedenia sa, care arăta cât de grav era faptul că arienii erau eretici, după care le-a răspuns: „Feriţi-vă să nu vă molipsiţi şi voi!”.

[2] Sfântul Fotie cel Mare, Patriarhul Constantinopolului, Epistola I către papa Nicolae.

[3] 1948- prima Adunare Generală a Consiliului Mondial al Bisericilor de la Amsterdam